

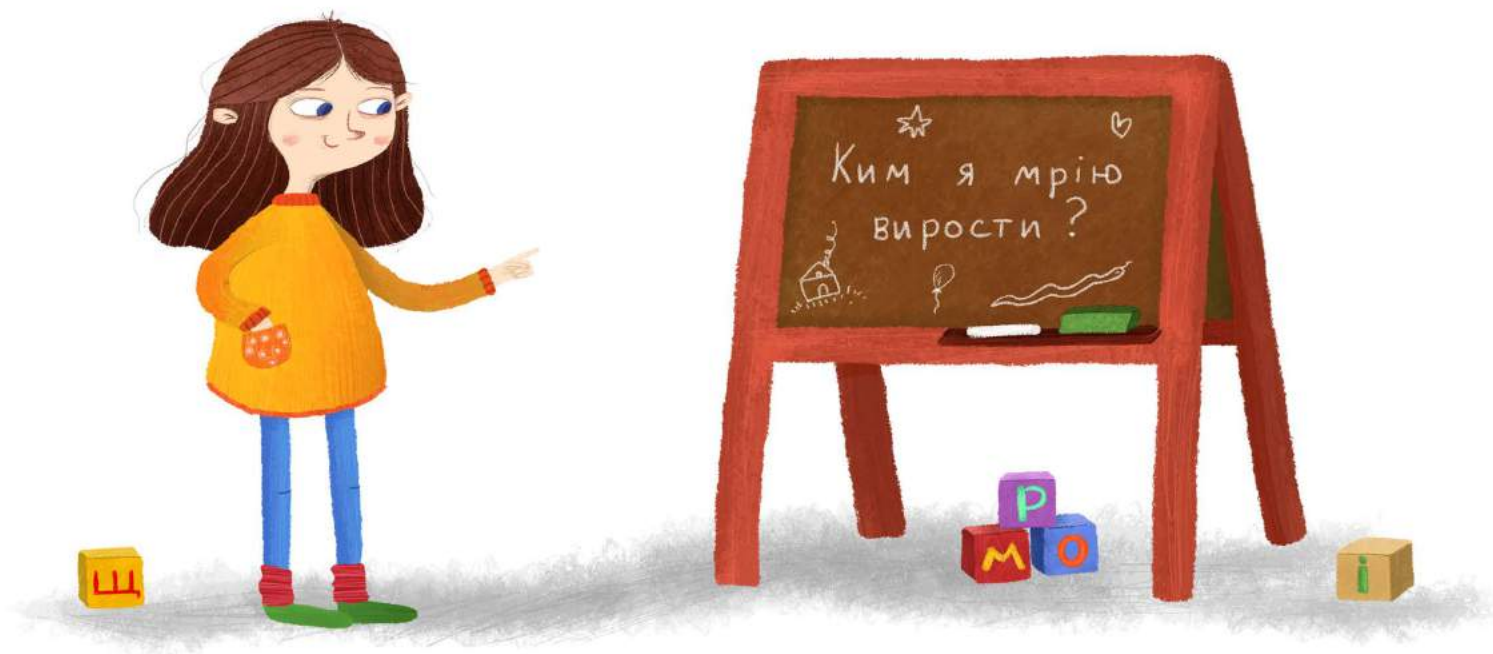
Олеся Мамчиц

КИМ ПРАЦЮВАТИМЕ ЯСЯ

НАМАЛЮВАЛА Оля Редзело

Якось вихователька спитала малюків, ким вони мріють вирости.

Гриць сказав, що буде **власником зоопарку**. І сам чиститиме зуби крокодилу, про всяк випадок, аби не довелося потім лікувати. Бо ж на вході до всіх стоматологічних кабінетів світу висять таблички: «Заходьте з ким-завгодно, тільки не з крокодилем, будь ласка!»

Устя відклала грабельки й оголосила:

— Я виросту **тітонькою поліцейською**. Треба впіймати розбишак, які ламають нам гойдалки та жбурляють на майданчик колюче скло!

Богдан запевнив, що **майструватиме каруселі**, як мама. І що він уже потренувався на табуретках, причепивши одну скотчем до татового велосипеда.

Лише Яся нічого не змогла відповісти.

Удома Яся стрибала від будинку до псової будки, а тоді від будки до будинку і думала:

«Ким я стану, коли доросту головою до маминої голови? Або, що цілком можливо, коли моя голова переросте мамину? Коли її окуляри ледь діставатимуть до мого підборіддя — ким я буду?»

Вітер, як гучний мотоцикл, промчав вулицею — і яблуня на Ясиному подвір'ї зашуміла. Дівчинка придивилася до неї й вирішила, що працювати деревом дуже цікаво. Треба стояти, шуміти і тримати на собі карамельні яблука.

— Я працюватиму **деревом!** — сказала вона. — Але для цього потрібно потренуватися, — і стриб-стриб аж у кінець саду, де тато склав обтяті великими ножицями гілки.

Яся взяла в кожену руку по гілці та підняла їх високо-високо. Потім дещо згадала, на лівій нозі поскакала додому, повернулася на правій, а кишені вже округлились від яблук.

— Тепер я дерево, — зраділа дівчинка.

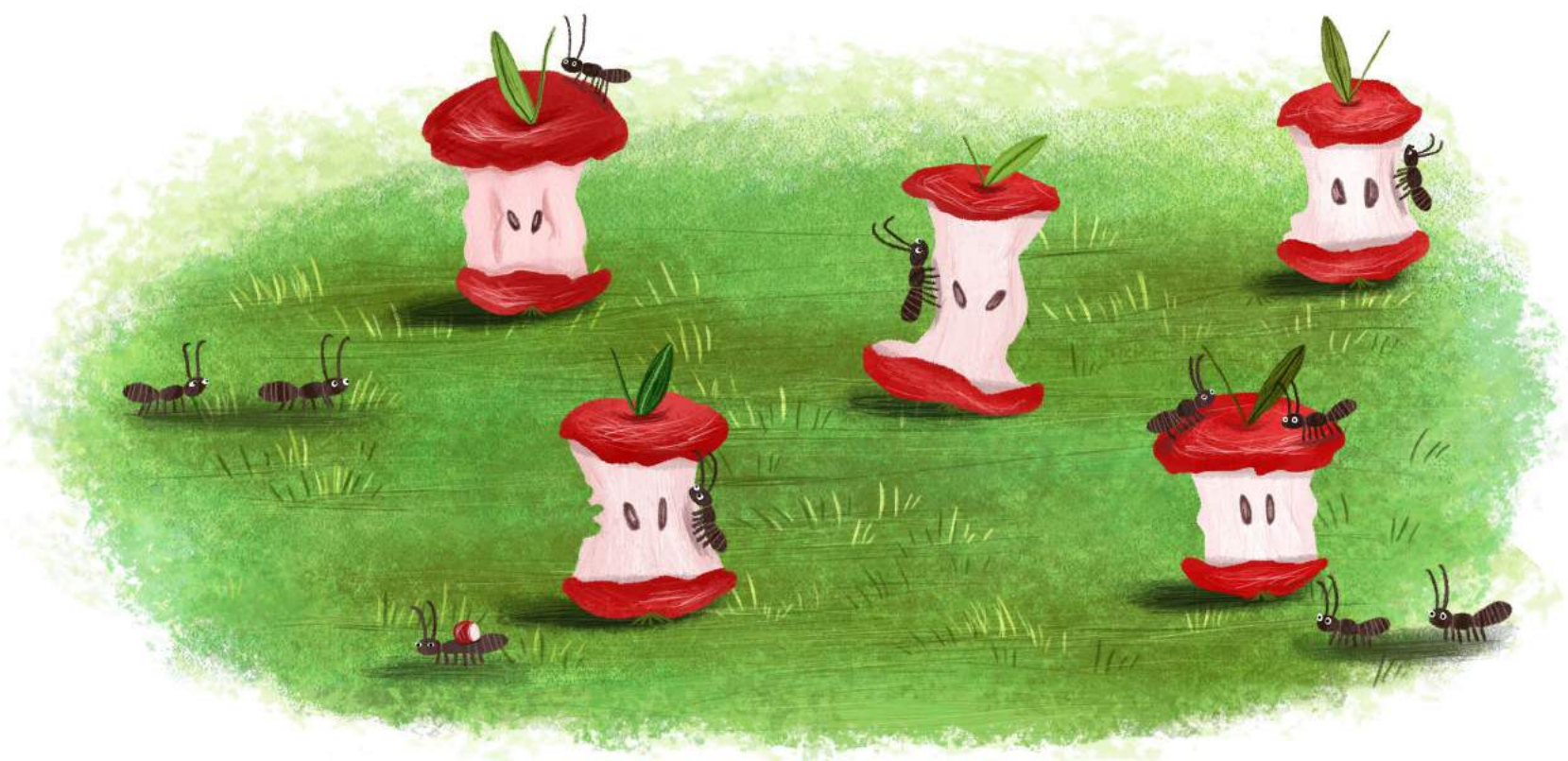
— У що ти бавишся, Ясю? — запитала мама, коли визирнула у вікно.

— Я не бавлюся, — відповіла дівчинка. — Я працюю деревом, — і для переконливості замахала щосили гілками: «Ш-ш-ш-ш!» — Я роблю вітер, щоб бабусі не було спекотно. А для тебе маю смачнюще яблуко! Без черв'ячка.

— Дякую, — усміхнулася мама.

Проте незабаром у Ясі втомилися руки і вона опустила їх. А потім яблука так запахли, що дівчатко й не помітило, як лишилися самі обгризені качанчики.

— Але ж дерева не їдять власних плодів, — засмутилася Яся. — І не втомлюються шуміти. Мабуть, працювати деревом — не зовсім моє. Виросту я краще **ніччю**. Це теж важлива робота.

— Тату, тобі вже час спати, — сказала Яся, зазираючи у вітальню. — Я — ніч, і я майже прийшла, тому негайно до ліжка. Тільки почисть зуби.

— Що-що? — здивувався тато. — Але ж я зовсім не втомився. І в мене ще багато роботи.

— А моя робота — всіх укласти спати, навіть страшенно зайнятих татусів. Зараз я зроблю темряву, — тут Яся засмикнула важку штору на вікні. — А потім приклею до неба півмісяць і двадцять вісім зірок, — дівчинка поки вмiла рахувати лише до двадцяти восьми. — Тільки ти мусиш спершу потримати драбину, щоб я не впала. І позичити клей, яким лагодиш свого велосипеда. Зірки треба приліпити міцно, щоб не зірвалися й не набили комусь ґулю.

— Не думаю, що драбина дістане до неба, — сказав тато. — Але на стелю я тобі дозволяю приклеїти що завгодно, навіть двадцять вісім зірок.

— Але ж тоді ніч буде несправжня, — розгубилася Яся. — І що треба спати, знатимеш тільки ти. А інші працюватимуть, аж поки не попадають від втоми. Поки на небі не буде зірок, ніхто не ляже в ліжку!

— Не турбуйся, — заспокоїв її тато. — І зірки, і місяць, і темрява будуть, ось лише коротка годинникова стрілка дійде до цифри десять.

«Мабуть, дещо у світі працює й без мене. Певно, бути ніччю — теж не моя робота», — подумала Яся.

І тоді вона вирішила працювати **песиком**. Дарма що їхня родина вже мала одного — кудлатого непосидька Чубакку.

— Песиків ніколи не буває забагато. У нашому місті безліч квартир і приватних будинків без собак. Роботу я собі точно знайду, — мовила дівчинка.

А працювати песиком — весело. Треба бігати на чотирьох, подавати лапу, гавкати, приносити м'ячик і крутити хвостом. Щоправда, хвоста у Ясі не було. Але все інше вона вміла.

— Гав-гав! — привіталася Яся із сусідкою. І принесла їй м'ячика в зубах.

— Привіт, Ясочко! Невже твоя мама дозволяє брати в рот брудні іграшки? І повзати у світлих штанцях по калюжі?

— Ой! Цебто гав-гав! — вигукнула Яся й позадувала до будки.

У будці вже сидів Чубакка, і він узявся лизати її своїм м'яким рожевим язиком.

«Мабуть, щоб бути чемною, я теж маю полизати Чубакку», — подумала дівчинка і спробувала. Це було несмачно.

— Ой-йой! — мама підхопила її на руки. — Що це в тебе з рота стирчить. Невже шерсть?

Яся мовчки кивнула — так, мовляв. Під час роботи песиком вона не могла говорити людськими словами.

— Не роби більше такого, бо розболиться живіт. І взагалі, я скучила за моєю донею. Песику, ти її не бачив?

— Гав-гав, — помахала заперечно головою Яся.

— Шкода, — зітхнула мама. — А я саме напекла шоколадних бісквітів. Доведеться нам із татом самим їх з'їсти. А тобі, любий гавчику, є кістка.

— Це я, мамо, твоя доня! І я вже не хочу працювати песиком! Даси мені бісквітиків, будь ласка?

До бісквітів доня захотіла молока. Молоко було в холодильнику.

«Усі наїдки, від яких ковтаєш слинку, завжди заховані в цій величезній холодній штуці. І сосиски, і піріжки, і полуниці, і йогурт, і навіть фарширований перець. Мабуть, працювати **ХОЛОДИЛЬНИКОМ** дуже смачно», — подумала Яся. Але що він робить?

Яся пошпигувала трохи з-під кухонного столу та зробила висновок, що їсти, гудіти та мерзнути вона теж уміє.

— Бісквіти в мені вже є. Молочко теж. Треба покласти ще щось, — промовила дівчинка й рішуче взяла до рук цибулину.

Цибулі їй зараз не хотілося, але робота є робота.

— А-а-апчхи! — чхнула вона, коли відкусила добрячий шматок. — Ой-ой-ой!

Раптом запекло в роті. Довелося терміново запхнути туди ще помідор, два яблука і склянку апельсинового соку.

— Здається, усе місце в мені вже зайняте, — зітхнула Яся, поглядаючи на нерозібраний пакет продуктів із супермаркету. Він був величезний. — Ну, нічого, я просто малесенький холодильник. Продукти в мені вже є. Лишилося змерзнути, але як?

Якби місяць називався лютий (чи бодай листопад), можна було б вискочити надвір у самих трусах. Але нині був липень. Єдиний шанс змерзнути — це стрибнути під холодний душ. Що Яся і зробила.

— Д-д-д, — сиділа вона під потоком крижаної води та працювала холодильником, аж поки її там не побачив тато.

— Як добре мати два холодильники в домі: один металевий, а другий живий, — сказав він, відтираючи доню махровим рушником.

Але Яся вже вирішила, що ця робота теж не для неї.

А ще можна працювати **пачкою фломастерів!**
Це трохи складно, тому для початку Яся стала просто **пензликом**. Вона дістала із шафки яскраві пальчикові фарби: червону, жовту, синю та зелену.

Шафка прилягала до нової, найкращої у світі білої стіни. Звісно, Яся знала, що дітям у жодному разі без дозволу не можна розмальовувати щойно відремонтовані стіни. І вона б ніколи-ніколи навіть і не подумала про таке.

Але зараз Яся працювала пензликом. Тому за кілька хвилин шафка вже прилягала до нової, найкращої у світі кольорової стіни з відбитками червоних, синіх, жовтих і зелених долонь.

— З тобою точно не засумуєш! — схопилася за голову мама, як побачила це.

— Я ненавмисне, — пояснила Яся. — Я була пензликом.

Яся вже попрацювала і **деревом**, і **ніччю**, і **песиком**, і **холодильником**, і навіть **пензликом**. Але жодна робота не пасувала їй так, як пасує улюблена футболка. Якби роботи були футболками — то одна немов тиснула, друга наче була завелика, а у третьої ніби хтось пришив кишеню не з того боку.

Дівчинка замислено блукала по будинку. Аж раптом — клац! Зникло світло.

— От халепа. БрКшш, — пробурмотів тато під ніс.
Яся уявила собі Страшну Ротату-Бородату Халепу,
що підкралася до вікна, ковтнула все світло в домі
та хутко втекла, задоволено оближуючись і показуючи
язика. Оскільки в сусідських вікнах сяяли люстри,
дівчинка зрозуміла, що Ротата-Бородата Халепа
проковтнула тільки їхнє світло.

Тато посмикав туди-сюди вимикач на електрощитку.
Нічого не змінилося.

— Таки халепа. Треба шукати майстра. А сьогодні
вихідний. І завтра теж. І післяпіслязавтра.

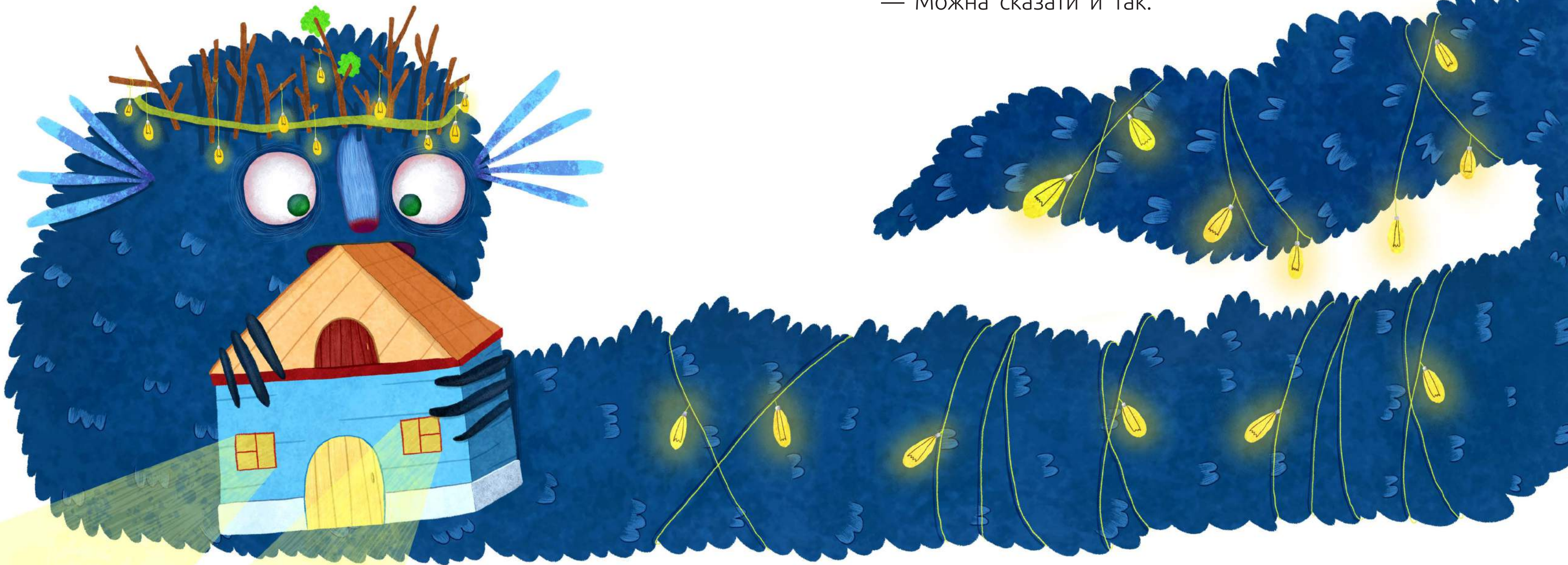
Він зажурився.

— Тату-у-у, а що робить майстер? Наздоганяє
Халепу, лоскоче їй пузо, аж поки вона не відпустить
світло? — спитала доня.

— Та ні, майстер просто лагодить електрику.

— А може він лагодить татуса — засмученого,
що Халепа проковтнула світло?

— Можна сказати й так.

І тоді Яся захотіла попрацювати **майстром, який лагодить засмучених татусів**. Вона підійшла, обняла свого тата міцно-міцно та цьомкнула в щоку.

І тоді Яся відчула, що працювати майстром, який лагодить сумних татусів, їй дуже подобається. І що ця робота в неї виходить якнайкраще.

Літературно-художнє видання
Мамчич Олеся
КИМ ПРАЦЮВАТИМЕ ЯСЯ
Для дітей дошкільного та молодшого
шкільного віку

Ілюстрації *Ольги Ребдело*
Головна редакторка видавничих проєктів
«ВагаВookа» *Тетяна Стус*
Літературне редагування *Юлії Підмогильної*
Макет, верстка *Анни Соцької*

Технічне редагування *Олени Румянцевої*
З питань реалізації звертатися:
Харків, тел.: (057) 727-70-77;
e-mail: deti@ranok.com.ua

R990002У. Підписано до друку 00.00.2019.
Формат 60×94/8. Папір крейдований.
Гарнітура Ubuntu. Друк офсетний.
Ум. друк. арк. 4,00.

ТОВ Видавництво «Ранок»,
вул. Кибальчича, 27, к. 135, Харків, 61071.
Свідоцтво суб'єкта видавничої справи
ДК № 5215 від 22.09.2016.

Для листів: вул. Космічна, 21а, Харків, 61145;
e-mail: office@ranok.com.ua
Тел./факс: (057) 719-58-67.

Разом дбаємо
про екологію та здоров'я

ISBN 978-617-09-5141-0

© Мамчич О., текст, 2019
© Ребдело О., іл., 2019
© ТОВ Видавництво «Ранок», 2019

